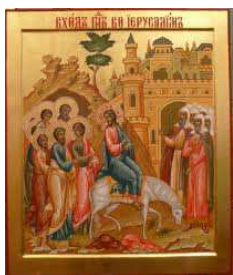

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

6 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ- ЦВЕТНИЦА/ВРЪБНИЦА

Евангелско четиво

И когато наближиха до Йерусалим и дойдоха до Витфагия при Елеонската планина, Исус изпрати двама ученици, като им каза: идете в селото, що е на срещата ви, и веднага ще намерите вързана ослица и осле с нея; отвържете и докарайте Миги; и, ако някой ви рече нещо, ще

кажете, че те са потребни Господу; и веднага ще ги прати. А всичко това стана, за да се събдне реченото чрез пророка, който казва: "кажете на дъщерята Сионова: ето, твоят Цар иде при тебе кротък, възседнал ослица и осле, син на подяремница". Учениците отидоха и сториха тъй, както им бе заповядал Исус: докараха ослицата и ослето и метнаха отгоре им дрехите си, и Той седна на тях.

А повечето от народа постилаше дрехите си по пътя; други пък сечаха клонон от дърветата и постилаха по пътя; а народът, който вървеше отпред и който Го съпровождаше, възклициваше и казваше: осана Сину Давидову! Благословен Идещият в име Господне! осана във висините!

И когато влезе в Йерусалим, цял град се потресе, и думаша: кой е Този?

А народът отговаряше: Този е Исус, пророкът от Назарет Галилейски. (Мат. 21:1-11)

Отеческо наследство

ДА ПОСРЕЩНЕМ СПАСИТЕЛЯ В ДУШИТЕ СИ

През целия Си земен живот Исус винаги бил образец на кротост и смирение. В този ден обаче Той допуснал такава демонстрация на възторг към Себе Си, такъв невивал изблик на всеобщо преклонение. През целия си земен живот Спасителя винаги пресичал всякакви опити да бъде възвеличаван и превъзнесен. Този път обаче Той допуснал това, макар да знаел, че застаният с цветя и палмови клонон път ще Го отведе право към Голгота. Така Исус пожелал да насочи погледите на хората към великата жертва, която щяла

да увенчае мисията Му; Той искал чрез събитията, които предшествали тази жертва, да обърне вниманието на хората към самата жертва. Цветница е празник на посрещането на Господа Христа. Носейки в ръце осветените върбови клонки и цветята като спомен за онова тържествено събитие в Йерусалим, ние се включваме в ликуващото множество, което някога с толкова радост е приветствало Спасителя. Днес, когато държим в ръцете си върбови клонки и цветя и когато тържествено посрещаме в душите си Христа Спасителя, не можем, обхванати от бурния възторг на онова хилядно множество в Йерусалим, да не възкликнем: "Осанна! Осанна на Давидовия син! Осанна на Възкресителя на мъртвите, на Победителя на смъртта!"

Всеки миг от живота ни е среща с Господа Христа, защото Той е винаги при нас – не само сега, когато държим върбовите клонки и цветя, а във всеки един момент Той стои пред входа на душите ни, кротък и благославящ както някога. Как ние Го посрещаме? Ето въпросът! Безспорно – с радост. Но дали зад тази радост няма и нещо друго, което и сега би Го натъжило? Днес ние правилно разбираме Христа – знаем, че Неговото царство не е от този свят и затова Го посрещаме не като земен, а като небесен Цар. И все пак Той може да се яви пред нас с насълзени очи. Чист ли е нашият, християнският свят от пороците, които Той отрече като гнили язви на живота? Нима в душите ни, които Му пеят "Осанна!" и "Спаси ни!" всичко е така, както Той желае? Как ние посрещаме Спасителя? Нека на този въпрос всеки отговори в себе си искрено и честно и да избере пътя, съдбата си в живота.

От сутре започва седмицата на Христовите страдания. В скръбните богослужения ще проследим и съпреживеем последните драматични дни от земния живот на Господ Исус Христос. Моето желание е тази седмица да премине за нас в печалните тонове на Голготската трагедия, а душите ни, макар и натъжени, да продължават да пеят възторжената песен на йерусалимци: "Осанна! Благословен е Идещият в името Господне!"

Автор: Евещ. Ал. Лашков

Наръчник по Православие

СЪБИТИЯ ЧЕТВАНИ ПРЕЗ СТРАСТНАТА СЕДМИЦА

В службата на Великия понеделник Църквата прославя патриарха Иосифа и спомня евангелското събитие за

проклевването на безплодната смоковница [Марк 11:12-14, 20-26, Мат. 21:18-22].

През Великия вторник тя спомня притчата за десетте девни (Мат. 25:1-13), която е легнала в основата на тропаря "Се жених".

["Се, Жених грядет в полунощи, и блажен раб, егоже обрящет бяща: недостойн же паки, егоже обрящет унывающа. Блюди убо, душе моя, не сном отяготися, да не смерти предана будеши и Царствия вне затворишися, но воспрями зовущи: Свят, Свят, Свят еси, Боже, Богородицею помилуй нас."]

Богослужението на Великата сряда ни спомня две събития: 1) разкаянието на разпътната жена и 2) намерението на Иуда да предаде Учителя си.

На Великия четвъртък Църквата напомня за няколко събития: омиване нозете на учениците от Гина Божи, Тайната вечеря, молитвата на Спасителя в Гетсиманската градина и предаването Учителя на любовта на тежки страдания и кръстна смърт. Вечерта на този ден се четат дванадесет Евангелия. След прочитането на петото Евангелие, свещенослужителите изнасят от олтаря в средната част на храма св. Кръст. Християните падат на колене пред него благоговейно и смирено целуват раните на Спасителя, доброволно понесени от Него за спасение на човечеството. Дванадесетте евангелски зачала са подбрани от Църквата така, че да се очертаят напълно страданията на Спасителя.

На Великия петък Църквата спомня страшната трагедия, която се е разиграла на Голгота. В този ден не се извършва св. Литургия, защото самата тя по същество е образ на Голготското жертвоприношение; вместо св. Литургия се четат т.н. царски часове. Предполага се, че автор на този богослужебен ред е св. Кирил Йерусалимски, живял в IV век. През VII в. Йерусалимският патриарх Софроний преработил това чинопоследование. В началната си форма, обаче, то съществувало и много по-рано, още от II в. Апостолският мъж Ерм в своя "Пастир" определено говори за петък като постен ден, посветен в чест на Христовата смърт.

На вечерното богослужение на Великия петък се извършва опело на пречистото Христово тяло.

Източник: www.svetiilia.bg

Отческо наследство

СТРАСТНАТА СЕДМИЦА

„Господ, отивайки на доброволни страдания, казваше на Апостолите по пътя: ето, възлизаме в Йерусалим и Син Чоческий ще бъде предаден на разпятие (Мат. 20:18). Впрочем елате да Го придружаваме и да се разпънем за житейските удоволствия заради Него”. Така светата Църква ни кани да съпътстваме, да страдаме и да се съразпънем с Господа в тези дни, посветени на спомена за Неговите божествени страдания и смърт. „Каквото и да правите, правете го както трябва и ще придружавате Господа”. Ето, ние постим, посещаваме светия храм, молим се и у дома, прекарваме известно време само със себе си, наложили

сме си някои благочестиви занимания. Като постим телесно, нека заставим и душата да пости: да отсичаме пожеланията, да потушаваме възникналите порочни движения – гняв, осъждане, гордост, корист, неотстъпчивост и пр. Отрудвайки тялото с молитва в храма или у дома, да се потрудим и духом благоговейно да стоим пред лицето на Господа в сърцето си, с внимание към онова, което се пее и чете. Да пристъпим още по-близо. Да застанем пред съда, подобно на Господа. Вие вече сте намислили да сторите това. Разбирам вашето говееие с цел да се приобщите със светите Христови Тайни. Към най-достойно причастяване се приготвяме чрез очистване на нашите души от всички грехове в покаянието. А ето какво е нужно: да прегледаме нашия живот и да го сравним с евангелските заповеди, да отхвърлим всичко, което е несъобразно с тях, да осъзнаем нашата виновност в това и да осъдим себе си без самооправдание, да се съкръшим сърдечно и да оплачем всичко, с което сме оскърбили Господа, да се изповядаме откровено за всичко, с твърдо намерение да не се подаваме повече на греховни увлечения. Който извърши това по съответния начин, той ще се оприличи на Господа, когато Го водили за съд и осъждане при Ана и Каяфа, от там при Пилат, от Пилата при Ирод, от него пак при Пилат. Разликата е в това, че Господ Исус съднил и поругавали несправедливо, а ние ще осъдим и съкръшим себе си справедливо. Но както Господ Исус е осъден несправедливо за наше оправдание, така и нашето справедливо самоосъждане ще ни бъде за оправдание, чрез невинното осъждане на Господа.

Искате ли накрая да пристъпим към самия Исус и да вървим с Него към Неговото доброволно страдание – като че ли стъпка по стъпка? Ето какво трябва да направим: да преминем с дълбоко размишление целия кръстен път на Господа, да възприемем неговото страдание с чувство, доколкото това е по силите на нашето естество, и да Му състрадаваме сърдечно. Да започнем с молитвата на Господа в Гетсиманската градина, в скръб и изнемога до кървава пот, да вървим с вързания Христа по стръмнини и долове до двора на първосвещениците. Да останем с Него при несправедливите обвинения против Него, при подигравките и осмиванията на слугите, при отричането на апостол Петър. Да отидем след Него при Пилат, от Пилат при Ирод и обратно. Да чуем виковете на тълпата, яростта на съдиите и несправедливата присъда. Да понесем с Него кръста към Голгота – тежък до падане под него, при шума на заслепения народ и жалъчните разговори на тържествувашите старейшини. Да пренесем върху себе си приковаването към кръста, когато в жива плът са забивани гвоздеи, издигането на кръста, което е разпъвало раните и причинявало страдания, плача на приближените и сред тях съкръшената Майка на Господа, насмешките на неразумните, крайното изтощение до жажда и навещдането на главата с предване на духа. Да преминем всичко това мислено и да го възпроизведем по-живо у себе си; да възбудим у себе си съчувствие към тия страдания и така искрено да ги изживеем, като че ли ние самите страдаме и сме наранявани. И ще се оприличим на жените, които, вървейки след

Иисуса, понесъл кръста, плакали. Така, стъпка по стъпка, ще се приближаваме по-близо и по-близо до Христа Господа, Който отива на доброволни страдания и ще Го придружаваме. Започнали с телесни трудове, да преминем от тях към духовни подвизи. А заедно с едните и другите нека извършим самоизпитание, в покаяние да оплачем и да поправим лошото, за да се причастим достойно с Христовите Тайни. А накрая, с дълбоко размишление върху страданията на Господа Иисуса да Му съчувстваме и състрадаваме. Но само това ли? Не забелязвате ли, че само с това пътят не може да бъде завършен? Така само придружаваме Господа Иисуса, Който отива на смърт. Но трябва не само да Го придружим, а и да се съразпънем с Него. Как ще стане това? Когато тръгнем по пътя на истинския християнски живот и на дело започнем да изпълняваме Христовите заповеди, тогава ежеминутно ще разпъваме себе си заради Господа или спасително ще се съразпъваме с Христа Спасителя. Всичко посочено по-рано е само приготвяне към това. В страданията на Христа Господа и състраданието към Него ние имаме подежда към християнски добродетелен живот, в душевно-телесните подвизи получаваме помощ за него, в покаянието и причастяването слагаме неговото начало и получаваме сили. Като сме извършили всичко, сега остава да започнем на дело да живеем наистина по християнски. А как и защо този живот е съзряване с Господа Иисуса, ще разберете своевременно. Сами ще почувствате как, при изпълнение на християнските добродетели, твърдето и нозетете се пригвоздяват, твърдето се поразява, твърдето се увенчава с трънен венец, твърдето цялото тяло на нашето естество се покрива с рани. Няма да пояснявам как става това. Вие сами знаете или ще узнаете. Ще завърша моето слово с искрено пожелание към вас: Господ да ви благослови, не само да Го придружавате, но и да се съразпъвате с Него, защото няма друг път към спасение. Амин.

Автор: Свети Теофан Затворник

Из: "Беседи за поста и покаянието през светата Четиридесетница"

Беседи

БЕСЕДА С ЕДНА СЕКТАНТКА

Блудни се веднъж да пътувам към манастира. Пристигнах към града и вързах от автобуса към жп гарата, за да се кача на влака. Тръгнах по пътя и следвах едни хора: стара жена, една млада и синът и – около 10 г. момче. Като се изравних с тях, младата жена изведнъж се обърна към мен с въпрос:

- Простете, нали сте духовен човек? Отговорете ни на един въпрос!

- Кажете!

- Отговорете ни кога ще бъде края на света?

Въпросът изглеждаше ясен и сякаш без ирония. Въпреки това как да отговоря с две думи? Помислих, помолних се в себе си: „Господи вразуми ме какво да и отговоря!”. Дойде ми наум и казах: „Краят на света ще дойде, когато хората престанат да се каят”. („Виж и ти самият запомни това!” – ми казва помисълът.) Казах й

това, тя нищо не ми отговори и аз продължих нататък по пътя.

Стигнах до гарата, но електричката вече беше тръгнала. След мен дойдоха тримата от пътя – също закъснели. Стоим заедно и чакаме следващото влакче. Онази жена се приближи и започна отново да говори.

Стана ясно, че е сектантка – йеховистка. Разговаряхме повече от три часа. Говорихме за много неща, но тя „ни се води ни се тегли” – оспорва всичко. Пристигна влакът, седнахме и продължихме беседата си. Тя продължи да оспорва всичко. Пристигна влакът седнахме и продължихме беседата си. Тя продължи да отхвърля всичко: „Ние не вярваме в чудеса”, „не признаваме душата” и пр.

Когато влакът доближи гара Н., аз се замолих в себе си: „Господи вразуми ме какво да и кажа? Душата ми скърби за нея. Тя не приема никакъв довод нито от Св. Писание, нито никакви други съображения. Какво да и кажа?”

Тогава и заговорих: „Вижте, ето сега ние ще се разделим и може би повече нкога няма да се срещнем на този свят, но аз според дълга на човешката любов ще се моля за Вас”. Така че бъдете внимателна. Господ не желае смъртта на грешника, но желае всички да се спасят и да стигнат проумяване на истината. Струва ми се, че ако Той не Ви е дал никакво вразумяване относно това Ваше заблуждение, то след нашата раздяла няма да Ви остави в неведение. Ако Вие сте искрена в заблуждението си и искате с искрено сърце да познате истината, тогава и Господ няма така да Ви остави. Той ще Ви даде вразумяване, било чрез сън, тя изведнъж трепна и с променено лице каза:

- Знаете ли на мен изглежда ми е било дадено вразумяване.

- Какво?

- Навремето тук във влака срещнах две жени йеховистки. Убеждаваха ме за тяхната вяра, проповядваха. Послушах и ги приех. След това сънувах как тези две жени ме блъскат в дълбока и страшна яма. Бутнаха ме, а аз сякаш се катеря нагоре, искам да се измъкна оттам, но не мога. Те ми пречат и ме блъскат обратно в ямата. Може би този сън е именно „вразумяване”?

- Да, без съмнение. Още повече, че Вие сте видели тези жени такива, каквито са в действителност. Така че благодарете на Бога, вземете го предвид и оставете предишното си еретическо мъдруване. Така се разделихме.

Автор: Монах Константин

Източник: „Беседи с един кавказки пустинник”

Отечески съвети

„ГЛАДЕН ХЛЯБ”

Спадаш към най-добрите стопани в селото. Всяка година събираш толкова много жито, че с него твоят съсед би могъл да изхрани двойно по-голяма челяд. Той не събира и по два товара на човек, а ти събираш и по пет и по шест. Но на него му стига и остава, а ти със

срам всяка година купуваш допълнително. Пишеш, че твоите домашни ядат много и никога не са сити. „Гякаш някаква хала е знала в тях – ядат, ядат и винаги са гладни. Гякаш е някаква проклетия!“

Не знам дали е проклетия, но че не е благословия – това е сигурно. Не знаея какво да отговоря на първото ти писмо, докато във второто ти не ми описа живота в дома на твоя съсед. Сега работата ми е ясна. Съседът ти е вярващ човек и когато се готви за сеитба, първо носи семето в храма, за да го благослови свещеник. Когато овършее първия сноп, отново носи житото в храма за благословение. Ти никога не правиш така. Това – първо. Второ, ти сам признаваш, че твоят баща е присвона като лхува цялото имущество на един свой длъжник, който вече бил заплатил трикратно главницата на взетия дълг. Бедният, наложило му се да напусне своето огнище и да се пресели в града, където едва припечелвал за хляб на децата си. С течение на времето единият му син отворил бакалница и се замогнал. Сега лишеният от дом длъжник на твоя баща е по-богат от сина на твоя баща. Изпълнила се е Божията правда.

Ще ти припомня две известни народни поговорки. Първата: „неблагословено – гладно“ и втората: „Отнето – проклето“. Те обясняват случващото се в твоя дом. Обясняват това, което ти сполучливо си нарекъл: „гладен хляб“. Господ е казал чрез един пророк на някога избрания народ: Ако пък не слушаш гласа на Господа, Твоя Бог, и не залагаш да изпълняваш всички Негови заповеди и наредби, много семе ще хвърниш в нивата, а малко ще събереш (Втор. 28:15, 38). И още чрез друг: Вие сеете много, а събирате малко; ядете, но не се насищате; пиете, но не се напивате; обличате се, но не се стопляте; оня, който изработва заплатата, изработва за провита кесия (Аг. 1:6).

Не е ли това достатъчно за мъдрия? Когато Бог благослови, тогава не е трудно и с пет хляба да се нахранят пет хиляди. А когато не благослови, тогава става това, което е сега в твоя дом. Както Бог пълни класа със зърна, така Той пълни хляба със ситост. И както оставя класа без зърна, така Той, Всемогъщият, отнема и ситостта от неблагословения хляб. Ако искаш, вземи си поука и съкрушено потърси от своя Бог онова, което цял свят не може да ти даде.

Мир на тебе и милост от Бога!

Автор : Св. Николай Велимирovich

Детски свят

ХРИСТИЯНЧЕ

Християнче съм по вяра.
Вътре в мене тя гори.
От сърцето ми извира,
пръска огнени зари.

Вяра православна, родна,
завещана от деди!
В робски мрак съдба народна
е спасила от бедн.

Християнче съм по вяра,
с бодро вдигнато чело.
От сърцето ми извира
всичко, що е най-добро.

ВЯРА

Прегърнах вярата Христова.
Тя учи ме от всеки грях нечист
да бягам като от отрова.
Да бъда в думи и постъпки чист.

С молитва ставам, лягам с песен.
С невинен смях разнасям ведрина.
С Христос животът е чудесен,
изпълнен с чюдна радост, светлина.

Не бих дал вярата Христова,
повярвайте, за нищо на света.
Тя внася в мене мир, обнова.
Христос е Бог велик на радостта!

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

5 април * 6 Неделя на Великия пост - Връбница - Цветница. Св. мчци Теодул и Агатопод (Всичко на празника) (Злат. лит.) (Разрешава се рива) (Тип. с. 443) (Вечерта Последование на Жениха) (Тип. с. 445). Възхвала на Пресвета Богородица “Златна явълка”

6 април * Велики понеделник. Св. Евтихий, патр. Константинополски (Прежд. лит.) (Вечерта Последование на Жениха) (Тип. с. 446)

7 април * Велики вторник. Преп. Георги, еп. Митилански (Прежд. лит.) (Вечерта Последование на Жениха) (Тип. с. 447)

8 април * Велика сряда. Св. апли Иродион, Агав, Рүф и др. (Прежд. лит.) (Вечерта Малко повечерие) (Тип. с. 447)

9 април * Велики четвъртък. Св. мчк Евпсихий (Утрения, общ маслосвет, св. Василиева литургия) (Тип. с. 447) (Вечерта последование на 12-те евангелия) (Тип. с. 448)

10 април * Велики петък. Св. мчци Терентий и Помпий (Царски часове, вечерня, с изнасяне на св. Плащаница) (Тип. с. 450-451) (Вечерта Опело Христово) (Тип. с. 451)

11 април * Велика събота. Св. свщмчк Антипа, еп. Пергамски (Сүтринта Вечерня и св. Василиева литургия) (Тип. с. 452)

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg